

מסורת הש"ס

(א) [תוספ' פ"ג, ב] (ג) [ג"ל
ליו, ג] [לקמן כה, א]
(ד) עירובין מז, ה) [שם]
(ו) לעיל ית, יט: [לקמן כב,
כו: עירובין מז, ה] [בסדרות
מע, חולין י, ו] [זיר מז,
שמות פ"ג, ה] [שם פסחים ד,
א] [פסחדרין י, ה, ט] [ג"ל
דמשה, י] [שם מז, א]
(ז) שו"ע לע"ב

הגהות הב"ח

(א) גב' ואמרי לה אמר ליה
ר' יוחנן לר' חייא בר אבא
דר' חייא בר אבא לרב
הוה אשילו יום אחד:
(ב) תוס' ד"ה אייבו מ'
לניקטת ריש דר' חייא היה
שואל מ' כשהיה שואל על
אבי שלו הרה משמע על
כ"ל ומיבת משום נמחק:

גליון הש"ס

נח' אמר ליה רבי אבהו:
ליכי פרת בריה. מיין נדה
דף ח ע"א תוס' ד"ה
ואמר ר' פתח: שם ה' ה'.
כעין זה כחוצות דף ט
ע"כ: תוס' ד"ה שכתב
ר' אבהו עינין הבראה
ברבנא. ע"י לקמן דף כד
ע"כ תוס' ד"ה אלא:

הגהות מהר"ב

רַשְׁבּוּרִי
 א | רַשְׁבּוּרִי מִי חָנָה יֵדֵן
 הִיטִי זֶה דְרִימָה, אִם
 חָנָה דְמִתִּי? נִמִּי קִדְמִי
 שְׁלֵמֵי יָמִים קִדְמִי חֲרָל
 שְׁלֵמֵי וּלְגַדִּי דְרִשׁ! שְׁפִי
 שְׁפִי לִשְׁתִּי שְׁפִי
 בְּחִמְקִי לְהִשְׁתַּלֵּם לִי
 שְׁלֵמֵי יָמִים אִם אֵלֵּי
 דְקִיפִי שְׁלֵמֵי אִתִּי וְאֵלֵּי
 מְדִקְתִּי בְּחִמְקִי דְרִלֵּם
 מְסִקִּין מְסִלֵּי-אֵי
 בְּגִידֵי שְׁלֵמֵי יָמִים דְקִיפִי
 לֵאמֹר לֵאמֹר מְסִקִּין עֵד
 דְלִבִּי נִמִּי בְּחִמְקִי עֵד
 וְלִרְשִׁי מְסִקִּין קִשִּׁית
 הַחֹם? לֵאמֹר רִי חֲמִי
 וְאִתְּפִסֹּת לִשְׁתִּים חֲמִסִּים
 דְּמִיִּרְשִׁי לְעֵל בְּחִמְקִי מִיִּם
 מְפִרְשִׁים דְּרִלֵּם אִם
 דְקִיפִי שְׁלֵמֵי זֶה יִסְתִּי
 לְגַדִּי דִּי דִרִי עֵד בְּגַ
 שְׁמִסִּים לְרִי:

מוסף רש"י

שמועה קרובה נורה
שבעה. לחמלה ונתקנסת.
ורשלתם. לחמסות
ולניסוך מוס שנשע לו
(דברים 10.) רב רב
אחזה ר' חייה אבא
בר אחתיה דר' חייה.
ליני אבוי של רב אחוי של
ר' חייה היה מן האב
במלחמין פקין לסנהדרין
(ב.) חייו וחנא יטלה
ומתהו ר' חייה טוליטו
דר' אחיה סמכיה ויטלה
ר' אחיה חמו של רב אחוי
של ר' חייה היה מן האב
(פסחים 10.) רב פליק.
משיי. מבגל ללך יטלה.
סיהי ר' חייה שס. אמר
לוי. ר' חייה לך רב
אבא חוי קים (פסחים 10.)

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

כל שהוא משום אבל רגל מפסיקו. שצריך להשימו אחר הרגל כיון דכי יב שב שני ימים אחר הרגל צריך להשלים ולשב חמשה ימים אחר הרגל: כל שהוא משום עסקי רבים. כלומר גנחומי רבים אין רגל מפסיקו [כד] שהוא צריך להשלים ולעסוק בו אחר הרגל אלא מתעסקין בו כרגל: ארבעה ימים הראשונים. של אחר הרגל רבים מתעסקין בו ושולחין לשלמה וכו' ומתעשרין עליו וכו' שבת פירוש רש"י ז"ל

משום עסקי רבים
שלושה ימים בסוף
הרגל ארבעה ימים
בו שלושה ימים
מתעסקין בו שכבר
לו מאי לאו אסיפא
רגל עולה לו למנין
בתחילת הרגל מונת
"ומלאכתו נעשית ע'
ושפחותיו עושין בצע'
רבים מתעסקין בו ש'
ורגל עולה לו תיבות'
רבי יוחנן = אפילו קבר'
ר' אלעזר לרבי קבר'
רגל ת"ר ⁶קיים כפיי'
קודם הרגל אינו צדיו'
דברי רבי אליעזר וחכ'
אחד ואפי' שעה אחת
הן דברי ב"ש הן
שמאי אומרים שלש'
אפי' יום אחד אמר רב'
אבא אמר ר' יוחנן ואי'
ר' יוחנן לר' חייא בר'
יום אחד אפי' שעה א'
כתנא דירון דאמר
לסורא דפרת א"ל רב'
מאי אמר ליה אפי' י'
אחת יתיב רבי חייא
יצחק נפחא אקילעא
נפק מילתא מביניהו
דכתיב ויהפכתי תגיכ

ההוא מיבעי ליה לכדריש לקיש דאמר ר"ל משום
לשמועה רחוקה שאינה נוהגת אלא יום אחד דכתיב
ואשכחן עצרת דאיקרי חד יומא חג "ת"ר דשמועה
ושלשים שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד
היא רחוקה קרובה בתוך שלשים רחוקה לאחר שלשים
אומרים אחת שמועה קרובה ואחת שמועה רחוקה
אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן כ"ל מקום שא
ורבים מחמירין הלכה כרבים חוץ מזו שאע"פ שרבי
מחמירין הלכה כרבי עקיבא דאמר שמואל הלכה
רב חנינא אתיא ליה שמועה דאבדה מבי חזאי אתא
אמר ליה שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום א
אתא ליה שמועה דאימיה מבי חזאי אתא לקמיה
אמרו שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד
דברים אמורים בחמשה מני מצוה אבל על א
ושלשים אמר ליה יחידא היא ולא סבירא לן כ
ומת אביו של רבי צדוק בנינוק והודיעוהו לאחר ש
את אלישע בן אבויה וקנים שעמו ואמרו נהוג ש
בנו של רבי אחיה בגולה ישב עליו שבעה ושלשים א
דרבי חייא דהוא בר אחתיה דר' חייא כי סליק להת

ר"ח (ב) ורצי חייא היה שואל על אביו ואמו שלו והוא משיב על אביו וא
אבא קייס כשהיה שואל על אביו שלו משום דהוה משמע שהיה

מחמירין הלכה כמחמירין, חזן מוז, שאע"פ שר' עקיבא מקיל וחכמים מחמירין, הלכה כר' באבל. והא דתניא, כמה דברים אמורים כי שמועה רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד, בה' רחוקה נוהגת שבעה ושלושים. לית הלכתא כוותיה, דהא יחידאה היא, כלומר אלישע בן אבן ורבה הורז על אביו.

שלישי מועד קטן ב.

שכבר נתעסקו בו ברגל. מנחומין וברכה בשורה והר"ט פירש לענין הברכה חולק על מחזור מויעריי שפירש בשם רש"י שהיה אומר * שזין עושים הברכה ברגל הואיל וליכא אבילות ולאחר הרגל נמי לא יעשוה הואיל ובעלה סעודה ראשונה פ"י דמספקא ליה לרש"י אי הברכה במעמד או לאחר המעמד דשחמ' הברכה אינו עסקי רבים הואיל ויחד יכול לעשות ועל הברכה פירש לקמן כל יום ראשון אסור לאכול משלו אפי' אוכל שתי פעמים ביום דהא לא קאמר גמרא סעודה ראשונה אלא יום ראשון:

שלושה ימים אחריהם אין רבים מתקנין בו. פרס בתוספת הדואר דלן דמלכתי נעית ע"י אחרים: דמן רבי יוחנן אמר: יום אחד אמר שקרא אתה קראו לי דהא קמא ליה לר' יוחנן הלכה כמות מנחם:

מה חג שבועה. ויזרושלימי דייק
אומא שמונה שבועות דחג
ומשני שמיני רגל צפני ועמא הוא
ומועד לאציו אצל שבעת ימים
(בראשית ג) לא מזי לאחיו דהתם
קודם קבורה היה ויזרושלימי משני
לדין למידין מקודם מתן תורה והתם
יזרושלימי מיימי חרלי עונא:

כל מקום שאתה מוצא יחד מקל
ורבים מחמירין. והוא הדין
יחד מתמיד ורבים מקילין הלכה
כרבים ומשום דהכא איירי ביחד
מקיל נקט הכי וכל מקום לאו דוק
דבהרה מקומות פוסק כדברי היסוד
והיכא דאחזר אחזר ועוד דבעירוב
אומר הלכה כדברי המקיל אפי' לגבי
רבים מהו ההם היינו כיוצא ולא רבי
יומא פ' מי שהולאיו (עירובין מ:).
יחידא היא. ואף על גב
דלעיל הוצ' ומכא'.

ס'א"י כ"ה. עדיין לא הסיגמור
 על א"י כן מ' ב' קונטרס
 וקשה שהיה ל' ח"א לומר אמר
 קיימת ולא לימא דמשמע שאל ש' ל'
 ח"א ועוד דבר היה לו להשיב אלא
 ולא היה לו לקרות אצלו כשם א"י
 ונראה שר"ח גורס ח"ל אלא קיים
 ח"ל אלא קיים לימא קיימת ח"ל לימא
 קיימת פירש ר' ח"א היה שאל על
 אצלו ואמו ובר היה משבי על
 אצלו ואם שלו ואין לנו להקשות מה
 לנו לומר דבר בר אחיה דרבי ח"א
 ובר אחתיה בשלמא לפירוש ראשון
 הביאו לומר מה היה חושש ר' ח"א
 על אצלו ועל אמו של רבי לפירוש
 זה נמי י"ל דהוצרך יפה שלא תאמר
 מה היה לו לבר להשיב על אצלו
 ואמו שלו כמו כן היה לו להשיב שאר
 בני אדם קיימת אצל השאם קמ"ל
 שהיה משבי לו לפי שהיה אחיו של
 ר' ח"א ונות לו להשמיעו חדשות
 טובות דלא לימא לא ובשר לקרובים
 כלתמירין בריש פסחים (דף ב' וס)
 לא ובשר לקוסים וחתומים י"ג אמר
 ליה אלא קיים אמר ליה לימא קמ"ל
 ח"ל לימא קיימת אמר ליה אלא קיים
 וכפר"ח וכענין שפירש ר"ח לגימט
 לו כמו גימט ר"ח שאם היה משבי לו
 ח"א על אצלו של רבי ח"א היה גימט
 לקרות אצלו ח"א אלא:
 עולה

ובא. דאמר שמואל הלכה כדברי המקיל באל. [כיון דר' יוחנן הורה כהא דשמואל, הלכתא
 מי מצוה. פ"י בחמשה שמצוה להתאבל עליה; וכן בנו ובתו אחיו ואחותו ואשתו. אבל על
 וה' וקנים שהיו עמו והוריו בשמורה רחוקה לנהוג שבעה ושלישים, יחידים הן. ולא סבירא
 אמו בשמורה רחוקה שלא לנהוג אלא יום אחד.

(א) כל דברי רבינו אלוי הובא בא"י בח"ב סימן תל"ב בשמו וכן דעת בה"ג ורב אלפס ו"ל וע

עין משפט
נר מצוה

א ו' טושי' י"ד סימן
שטט טעף' ב' ווארם:
ס' תקמח טעף' ון:
ח ב' מ' ס' תהלות
אבל הלכה ח טושי'
י"ד שט:
ש ב' מ' שט הלכה ג
סמך עשין דרנך ב'
אין עה טושי' שט
י"ף א' ווארם ס' תקמח
טעף' ון:
[טור י"ד ס' שעה]:
ה ו' מ' שט ס' הלכה
א סמך שט טושי' י"ד
סימן חב טעף' א':

ורה אור השלם

והפכתי חניכם לאבן
לשיריכם לקנה
מגילתי על כל מתנים
ק ועל כל ראש קרנה
ממתיה כאבן יחד
חזיתיה כיום מר:

[illegible]